

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 212. Simonem Cyrenæum venientem de villa patrem Alexandri & Ruß.
v. 21.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

mari aut pulvisculi arenæ in montibus vallibusque, possentq; singulæ quæque particule sine cessatione tanta cum gratitudine te laudare, tam obtemperanter obsequi ac famulari, tam simpliciter obedire, tam digne venerari accollere, quam purè diligunt te sancti, nihil adhuc agerem.

§. 211. *Et angariauerunt prateruentem quendam. v. 21.*

Quis mihi dicet, quæ, quanta & qualia acciderint in illa via? S. Scriptor, magna insinuat, cum illis omisis dicit, ipsas bestias miseretas fuisse Domini sic procedentis, ad Bellum contra Infernum & omnes pompas eius, nam angariauerunt hominem prateruentem, vt crucem Iesu portaret. Hinc magnam intelligo miseriam, vbi talis affulget misericordia, si tamen hæc ipsa misericordia non sit nota molitio crudelitatis, non in subleuationem, sed vt citius venirent ad locum Crucifixionis, ne & forte Pilatus reuocaret sententiam. Certe valde attentum oportet esse, qui corda Hominum vult penetrare, eadem enim opera agit vnus, & peccat, & aliter, qui meretur; orat Pharisæus & lucratur damnationem, orat Publicanus & iustificatur. Misericordiam præstat Iudæus crucifigendo Domino, dum angariat Simonem, & peccat dupliciter, misericordiam exhibet S. Veronica, & consequitur gratiam.

Domine Iesu Christe, fidelis humanæ salutis amator, qui vniuersa mundi peccata super humeros tuos in Cruce portasti: fac nos, per hanc tuam infinitam charitatem & patientiam in tribulatione constantes, vt tanquam veri crucis amatores, in hoc signo vincamus, Amen.

§. 212. *Simonem Cyrenæum venientem de villa patrem Alexandri & Rufi. v. 21.*

Mihi multa in hoc Simone angariato occurrunt, quæ delectant & quæ terrent. 1. quod non est vllus, qui Domino sponte velit obsequium deferre. 2. quod ad eius obsequium homo angariandus est. 3. quod ad hoc opus angariatur præ alijs veniens è villa, 4. quod homo agrestis seu rusticanus, seu Colonus, & talia multa considerata mentem meam feriunt, inter quæ & illud est quod iste homo fuerit & dicatur Pater Alexandri & Rufi, & quod dicat Cyrenæus, ex quibus illud in genere consequor, vere dictum esse, quod gloria magna sit sequi Dominum. Ecce Simon iste angariatus ad portandam Crucem post Iesum, statim honoratur, & in toto mundo eius nomen, & patria, & officium & filij prædicantur.

O Diuinam bonitatem, quæ consueta opera sapientie tuæ referas, quando de malitia sapientiam, de nocendi proposito benefaciendi affluens.

affluentiam, de malo bonum, de peccatorum tenebris miserationis fecisti splendere lucem, atque de ipsa Crucis angaria spirituale contulisti Sacramentum. Quid igitur hoc Sacramento significasti? Sanctam necessitatem meliorem esse malitiosa libertate. Tu namque nos cogis ut voluntarios facias & necessitatem in virtutem commutas. Noli igitur Domine intueri meam magnam imperfectionem, sed tuam immensam bonitatem ac sapientiam: nec agas mecum pro desiderio meo carnali, verum pro tua sanctissima voluntate & animæ meæ salute. Tu namque melius nosti quam ego ipsemet, quid mihi expediat. Si igitur pertæsus dolorum non libenter patiar secundum sensualitatem, non hoc cures: sed semper diuina fiat voluntas ad gloriam nominis tui summam, & animæ meæ salutem, siue gratum siue ingratum carni meæ fuerit. Sed & amantissime Domine ac Pater, da mihi cum tempore illam sapientiam & fortitudinem, ut me ipsum vincens, in omni tribulatione tuam sanctissimam voluntatem cognoscam, donec extra me ipsum me recipiens ad tuam sanctam vñionem perueniam quo in omnibus tam aduersis quam prosperis, tam in dulcibus, quam amaris, tam in tribulatione, quam in pugna, tecum vñum efficiar, & post hanc vitam locum habeam ubi tu es omnia in omnibus & absterges omnem lacrimam ab oculis nostris, quo omnium malorum præteritorum oblitus, tecum tranquillitatem & pacem habeamus in perpetuum. Amen.

§. 213. *Vt tolleret crucem eius. v. 21.*

Cum viderent Iudæi & Carnifices Christum sub mole crucis non posse subsistere, sed supprimi, vulneribus lacerum, à planta pedis vsque ad verticem capitis, & ingentem crucis trabem grandem in eo facere exanimatione, & vulnera cum vulneribus confundere, aliquid non tam solatij, sed incrementi ad prolixiores dolores tolerandos obtulerunt, nempe baiulum crucis, quem sic intelligere possumus tulisse crucem Iesu, ut solus portaret, præcedente, vel protracto Domino ante eum, vel ut partem posteriorem portaret, priorem vero Dominus, vtraque consideratio habet suos defensores & Patronos. Ego eam præfero sententiam quæ cogitat Dominum sub parte crucis mansisse, ne probrum afferam Domino, crucis suæ in alium remissæ. Et quamuis eo pacto, parum solatij Domino videtur allatum, mysterij tamen multum assertur nobis, ut sciamus nos non nostra virtute sed Christi portare adiutorio & quidē uti præcipuo. Quidquid vero illud fuerit solatij secundum corpus, multo illud plus lancinavit Domini pijsimam mentem, cum vidit aliquem sua causa grauari. Solet hoc ingenuos animos valde excruciare.

T 3

Veni-